

[Lembourn.]

partier været fuld enighed om vores holdning til Grækenland. Der har været et glimrende samarbejde imellem os i denne sag, uanset om det har været humanitær indsats eller en politisk indsats, man har gjort. Jeg håber inderligt, at denne enighed også vil manifestere sig i dag.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu også i forhandlingen.

Per Møller: Det er et markant indslag i den politiske debat herhjemme, at vi hyppigt og ofte lidenskabeligt beskæftiger os med den undertrykkelse, der rundt om i verden rammer enkelte mennesker, bestemte mindretalsgrupper eller hele nationer. I et demokrati er det en selvfølgelig ting, at vi tror på værdien og nytten af at mobilisere den offentlige mening imod undertrykkerne. Troen på, at en stærk og udbredt offentlig mening kan blive en magtfaktor i international sammenhæng, udgør vel en af begrundelserne for, at vi tror på nytten af at give vedholdende udtryk for vor fordømmelse af det græske styre.

Venstre er positivt indstillet over for enhver diplomatisk aktion, der kan tænkes at øge chancerne for oprettelse af demokratisk styre i Grækenland, lad så være, at chancerne i en given situation må forekomme nok så små.

Derfor har vi også sympati for de tanker, der ligger bag forslaget, der nu er til behandling. Vi mener, som hr. Lembourn gav udtryk for, at formuleringen ikke er ubetinget hensigtsmæssig, og står derfor som medforslagsstiller til det forslag om motiveret dagsorden, hr. Lembourn fremsatte.

Det ville imidlertid være rimeligt at indskyde den betragtning, at venstre ikke har nogen sympati for de mere eller mindre utilslørede forsøg, der udfoldes fra visse sider på at bruge den græske tragedie til at underminere tilliden til NATO i almindelighed og til USA i særdeleshed. Det kommer af og til frem i debatten, at der er en sammenhæng mellem tilstedeværelsen af juntastyret i Grækenland og spørgsmålet om vort fortsatte medlemskab i NATO. Det siges, at vi må tage vor alliancepolitik op til revision og

altså udtræde af NATO, hvis det ikke lykkes at samle alle demokratiske NATO-lande i en beslutsom og effektiv aktion med det formål at bringe juntastyret til fald.

Over for denne betragtning er der to synspunkter, som er afgørende: for det første at vi er med i NATO for at styrke vor sikkerhed og for at yde vort bidrag til at dæmme op for udbredelsen af et styre, der, hvad angår undertrykkelse, ikke står tilbage for juntastyret i Grækenland. For det andet at vor udtræden af NATO ikke ville bringe det nuværende styre i Grækenland til fald, men formentlig ville glæde og måske endog styrke obersterne i Athen. Hvis vi forlod NATO og foretrak isolationen, ville vore muligheder for at udvikle pres mod det græske styre blive helt afgørende svækket. Netop den omstændighed, at Danmark og Grækenland har fælles forbundsfæller, giver os muligheder for at påvirke de lande, som Grækenland på forskellig vis er afhængig af. Den nuværende regering herhjemme har på forskellig vis udnyttet disse muligheder, og både statsministeren og udenrigsministeren har benyttet givne lejligheder til at sætte eftertryk bag vor kritiske og fordømmende holdning til juntaen i Athen. Disse muligheder for pression bør fortsat udnyttes.

I den aktuelle situation er det spørgsmålet om våbenleverancer til Grækenland, der påkalder interesse. Lige siden obersternes kup har den amerikanske regering opretholdt en våbenembargo over for Grækenland, og både psykologisk og politisk har dette virket som en belastning for det græske styre. Det må også være den amerikanske regerings opfattelse, siden man i de forløbne år har afvist alle græske anmodninger om at genoptage leverancerne af våben.

Eftersom juntastyret ikke gør indtryk af at være alt for stabilt eller alt for stærkt, ville det være ønskeligt og måske endda værdifuldt, om man fortsat opretholdt den belastning, som ville ligge i, at lande som USA, England, Italien og Vesttyskland siger til magthaverne i Athen: vi fordømmer jeres knægtelse af den politiske frihed og jeres krænkelse af menneskerettighederne, og vi gør det i en sådan grad, at vi ikke finder jer værdige til at modtage våben fra vore arsenaler. Det er det standpunkt, som vi håber at vore demokratiske forbundsfæller vil fastholde over for obersterne i Athen.